

Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w Olsztynie

03.12.2025

Lcdz. 14095
Przekaz. do zał. podpis

Olsztyn, dnia 1 grudnia 2025 r.

SKO.54.94.2025

Decyzja

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572 ze zmianami) - Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Olsztynie w składzie:

Przewodnicząca - Izabela Oleksy-Piesik
Członkowie: - Krzysztof Grosz
- Rafał Gąsiewski

po rozpatrzeniu odwołania reprezentowanego przez pełnomocnika
adwokata od decyzji nr OR.1431.132.2025 z dnia 26 września 2025 r.,
wydanej przez Burmistrza Białej Piskiej w sprawie odmowy udostępnienia informacji
publicznej

rozstrzygnęło

utrzymać w mocy decyzję będącą przedmiotem odwołania.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 12 września 2025 r. zwrócił się do Burmistrza Białej Piskiej z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej w trybie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, poprzez przesłanie kopii poleceń wyjazdu służbowego Burmistrza od dnia 1 stycznia 2024 r. do chwili udzielenia odpowiedzi.

Decyzją z dnia 26 września 2025 r. nr OR.1431.132.2025 organ pierwszej instancji odmówił stronie udostępnienia wnioskowanej informacji publicznej. W uzasadnieniu swojej decyzji, organ wskazał, iż informacja, o której udostępnienie zwrócił się jest informacją publiczną. Niemniej z uwagi na przesłanki świadczące o nadużyciu prawa do informacji publicznej należało odmówić jej udostępnienia. Organ pierwszej instancji podał, iż wnioskodawca w poprzednich latach generował znaczną liczbę żądań udostępnienia informacji publicznej tj. w 2023 r. -79 wniosków, w 2024 r. -18 wniosków, w 2025 r. – już 48 wniosków. W ocenie organu mamy do czynienia z pozorowaniem realizacji wartości leżących u podstaw prawa do informacji publicznej, podczas gdy rzeczywistym celem podejmowanych działań nie jest pozyskanie określonej informacji. Wskazał, iż żądania wnioskodawcy obejmują szeroki zakres spraw, często pozbawionych znaczenia z punktu widzenia interesu publicznego (np.: faktury za zakup kwiatów, owoców, słodczy, napojów lub polecenia wyjazdów służbowych Burmistrza, Zastępcy Burmistrza czy Sekretarza Gminy za okres ponad 20 miesięcy). Działania zainteresowanego mają charakter uporczywy i dezorganizują pracę organu administracji negatywnie wpływając na wykonywanie zadań administracji publicznej. W tym zakresie wskazał, iż Urząd Miasta w Białej Piskiej liczy 61 osób i obsługa wniosków zainteresowanego została powierzona osobie, która w związku z tym zostaje faktycznie wyłączona z wykonywania innych obowiązków służbowych. Dodatkowo podał, iż pomimo powoływania się zainteresowanego na status dziennikarza, wnioskodawca w istocie nie realizuje żadnej misji dziennikarskiej, nie redaguje, nie tworzy ani nie przygotowuje materiałów prasowych. Wnioskodawca posiada jedynie profil na portalu społecznościowym o nazwie „”. Tym samym nie zostało wykazane, aby uzyskane informacje były następnie wykorzystane dla realizacji interesu publicznego. Organ zwrócił uwagę, iż wnioskodawca powołuje się publicznie na nieaktualne dane przypisując ich źródło rzekomej odpowiedzi udzielonej przez Burmistrza Białej Piskiej. Składa również wnioski o obszerne

zestawy dokumentów obejmujące długie okresy np.: kopie wszystkich umów zawartych w ostatnich 2-4 latach często bez sprecyzowania kategorii umów czy zakresu przedmiotowego. Wreszcie podał, iż często próbuje obejść kwalifikację wniosku jako informacji przetworzonej składając odrębne wnioski dotyczące udostępnienia analogicznych dokumentów/informacji, ale za odrębne okresy.

Podsumowując, organ pierwszej instancji oparł swoją ocenę wystąpienia w rzeczowej sprawie nadużycia prawa o takie okoliczności jak: a) intensywność i systematyczność działań wnioskodawcy, rozłożoną na stosunkowo krótki okres, która stanowi znaczne obciążenie dla organu, mając wpływ na realizację ustawowych zadań, b) indywidualny interes w gromadzeniu danych, wykraczający poza ogólnie pojmowaną kontrolę obywatelską, typową dla idei prawa dostępu do informacji publicznej, c) instrumentalne i represyjne użycie prawa do informacji publicznej, mogącego wywołać efekt mrozący tj. wpływ na bezstronność i swobodę działania organu i jego pracowników d) brak rzeczywistego wykorzystania pozyskanej informacji, a w połączeniu z intensywnością wniosków i presją personalną, może zostać ocenione jako działanie w złej wierze i instrumentalne traktowanie prawa do informacji, stanowiące przejaw nadużycia prawa, e) charakter składanych żądań, w tym bardzo szeroki zakres wniosków, pracochłonny i trudny do realizacji z perspektywy organizacyjnej oraz powtarzalny w krótkim czasie. W dalszej części uzasadnienia organ I instancji powołał się na orzecznictwo sądowo-administracyjne dotyczące pojęcia nadużycia prawa do informacji publicznej, wskazując, iż z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Odwołanie od przedmiotowej decyzji złożył w terminie reprezentowany przez pełnomocnika adwokata. Pełnomocnik zarzucił ww. decyzji naruszenie przepisów postępowania tj. art. 2 ust 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, poprzez odmowę udostępnienia informacji publicznej z uwagi na podnoszoną przez organ okoliczność wykorzystania przez stronę prawa do udzielenia informacji publicznej niezgodnie z jej ustawowym celem o czym ma świadczyć intensywność i systematyczność działań wnioskodawcy, indywidualny interes w gromadzeniu informacji publicznej, brak rzeczywistego wykorzystania pozyskanej informacji oraz charakter złożonych żądań, w sytuacji gdy:

- ustawa o dostępie do informacji publicznej nie zawiera ograniczeń w zakresie liczby składanych wniosków czy odstępu czasowego pomiędzy ich składaniem, z samej decyzji organu wynika, że strona przedmiotowe wnioski składa z różną systematycznością (79 w 2023 r., 18 w 2024 r.) przez co trudno jest uznać, że wnioski skarżącego cechują się nadmierną intensywnością oraz systematycznością,

- odwołujący się jest dziennikarzem, redaktorem oraz autorem artykułów publikowanych m. in. na stronie „[\[nazwa\]](#)” oraz gazecie wydawanej pod tym samym tytułem, którego obowiązkiem jest przekazywanie informacji opartych na prawdzie, poparte stosowną weryfikacją i udokumentowaniem zebranych materiałów, co jest realizowane na podstawie informacji stanowiącej informację publiczną, zaś czasopismo jest zarejestrowane w międzynarodowym systemie informacji o publikacjach ciągłych pod nr ISSN [\[nr ISSN\]](#),

- zgodnie z art. 2 ust 2 ww. ustawy, od osoby wykonującej prawo do informacji publicznej nie wolno żądać wykazania interesu prawnego lub faktycznego, tym niemniej działania strony w omawianej materii nie odnoszą się do indywidualnego interesu w gromadzeniu informacji publicznej, tylko konstytucyjnym prawie każdego obywatela (w tym strony) do dostępu do informacji publicznej unormowanego na gruncie art. 61 Konstytucji RP,

- ustawa nie uzależnia dostępu do informacji publicznej od potrzeby jej dalszego wykorzystania do innych celów,

w konsekwencji brak było podstaw prawnych do odmowy udzielenia stronie żądanej informacji publicznej. Na tej podstawie wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, ewentualnie

uchylenie zaskarżonej decyzji i zobowiązanie niniejszego organu do udzielenia wnioskowanej informacji. W uzasadnieniu swojego odwołania odniósł się do stawianych na wstępie zarzutów.

Rozpatrując sprawę w postępowaniu odwoławczym Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Olsztynie zważyło, co następuje:

Odwołane nie zasługuje na uwzględnienie.

Dostęp obywateli do informacji publicznej reguluje ustawa z dnia 6 września 2001r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022r., poz. 902 z zm. – zwana dalej ustawą). Ustawa ta zawiera przepisy, które określają zasady realizacji zapisanego w art. 61 ust. 1 Konstytucji RP prawa obywatela do uzyskania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcję publiczną.

W świetle ustawy, informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, a w szczególności o sprawach wymienionych w art. 6 ustawy. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym wskazuje się, iż przy wykładni pojęcia "informacja publiczna" należy kierować się art. 61 Konstytucji RP, w myśl którego prawo do informacji jest publicznym prawem obywatela, realizowanym na zasadach skonkretyzowanych w ustawie. Informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa. Informacja publiczna dotyczy strefy faktów. Jest nią treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej, treść wystąpień i ocen przez nie dokonywanych, niezależnie, do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informacją publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej, związanych z organem bądź w jakikolwiek sposób dotyczących organu, bez względu na to, co jest ich przedmiotem. Są nią zarówno treści dokumentów bezpośrednio wytworzonych przez organ, jak i te, których organ używa przy realizacji przewidzianych prawem zadań a także te, które tylko w części dotyczą organu, nawet gdy nie pochodzą wprost od niego (por: postanowienie NSA z dnia 11 grudnia 2002 r., II SAB 105/02, Lex 137863, wyrok WSA w Warszawie z dnia 22 czerwca 2007 r., II SAB/Wa 175/06, Lex 340013 oraz wyrok WSA w Warszawie z dnia 24 marca 2006 r., II SAB/Wa 1/06, Lex 197599).

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie składu orzekającego Kolegium, wniosek bezspornie stanowi wniosek o udostępnienie informacji publicznej. O zakwalifikowaniu określonej informacji jako informacji publicznej decyduje treść i charakter informacji. Dotyczy bowiem co do zasady gospodarowania szeroko rozumianym majątkiem publicznym, a ta kategoria spraw została wymieniona w katalogu zawartym w art. 6 ust. 1 pkt 2 lit f oraz art. 6 ust 1 pkt 5 lit h ustawy o dostępie do informacji publicznej. Pojęcie majątku rozumiane powinno być w sposób szeroki, to jest z uwzględnieniem zarówno aktywów jak i pasywów występujących po stronie danego podmiotu.

Niewątpliwie, wnioskowana przez stronę informacja dotyczy osoby sprawującej funkcje publiczną.

Nie ma również wątpliwości, iż Burmistrz Białej Piskiej jako organ władzy publicznej jest obowiązany do udostępnienia informacji publicznej, jeśli tylko jest w jej posiadaniu (art. 4 ust 1 pkt 1 ustawy).

W ocenie składu orzekającego Kolegium wnioskowana przez stronę informacja publiczna ma co do zasady charakter prosty. Organ I instancji nie wykazał w istocie, że jej udostępnienie wiązałoby się z koniecznością jej przetworzenia.

W przedmiotowej sprawie organ I instancji odmówił udzielenia wnioskodawcy informacji publicznej powołując się na pojęcie nadużycia prawa do informacji publicznej. Nadużycie prawa do informacji publicznej to pomimo braku normatywnego skodyfikowania

w ustawie o dostępie do informacji publicznej może stanowić podstawę odmowy udzielenia wnioskowanej informacji publicznej.

W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 stycznia 2025 r. sygn. III OSK 2889/23 wskazano, iż można przyjąć, mając na uwadze wypowiedzi doktryny i orzecznictwa, że nadużycie publicznego prawa podmiotowego oznacza korzystanie z tego prawa i używanie instrumentów służących jego realizacji nie w celu zrealizowania wartości, którym to prawo ma służyć, chociaż z powoływaniem się na nie. W polskim porządku prawnym, w którym konstytucyjne prawo podmiotowe dostępu do informacji publicznej ma charakter publicznego prawa podmiotowego o treści pozytywnej, prawodawca w żadnym miejscu nie wskazał wyraźnie, jakie wartości leżą u podstaw skonstruowania przez niego tego rodzaju prawa. Nie uczynił tego zwłaszcza w ustawie o dostępie do informacji publicznej. Zostały one wypracowane w orzecznictwie sądowo-administracyjnym. Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że "Celem wprowadzenia prawa do informacji publicznej była realizacja idei jawności życia publicznego, jego demokratyzacja, dążenie do wzrostu zaufania społecznego do władzy publicznej, a w rezultacie poprawa funkcjonowania administracji publicznej. Udostępnienie informacji publicznej wiąże się zawsze z zaangażowaniem personelu urzędniczego i określonych środków technicznych. Związane z tym obowiązki administracji nie są wobec tego obojętne dla efektywności wykonywania innych zadań publicznych. Zakres obowiązku informacyjnego państwa powinien być ukształtowany w taki sposób, aby zapewnić równowagę między korzyściami wynikającymi z zapewnienia dostępu do informacji a szeroko rozumianymi kosztami, jakie muszą ponieść w celu jego realizacji podmioty zobowiązane. Nadużywanie prawa do informacji może bowiem ograniczać dostęp do niej innym podmiotom i zakłócać funkcjonowanie urzędu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy intencje składającego wniosek nie mieszczą się w założeniach aksjologicznych, które legły u podstaw omawianej regulacji prawnej, w tym jeśli wniosek ma na celu udręczenie podmiotu rozpatrującego" (zob. wyrok NSA z dnia 30 sierpnia 2012 r., I OSK 799/12; wyrok z dnia 7 września 2019 r., I OSK 2687/17; wyrok NSA z dnia 11 lipca 2022 r., III OSK 2851/21; wyrok NSA z dnia 26 stycznia 2023 r., III OSK 7265/21).

Nadużycie prawa dostępu do informacji publicznej polega zatem na próbie korzystania z jego instytucji dla osiągnięcia celu innego aniżeli troska o dobro publiczne, jakim jest prawo do przejrzystego państwa, jego struktur, przestrzeganie prawa przez podmioty życia publicznego, jawność administracji i innych organów itp. Celem ustawy o dostępie do informacji publicznej nie jest bowiem zaspokajanie indywidualnych (prywatnych) potrzeb w postaci pozyskiwania informacji wprawdzie publicznych, lecz przeznaczonych dla celów innych niż wyżej wymienione. W ustawie o dostępie do informacji publicznej nie określono granic korzystania z prawa do informacji, a zatem brak jest jakichkolwiek ograniczeń zarówno co do liczby, jak i jakości żądanej informacji. Taki stan rzeczy powoduje jednak, że w praktyce bardzo często dochodzi do nadużywania prawa do informacji do realizacji celów, które nie wynikają z ustawy, ani tym bardziej z Konstytucji RP oraz celów, które są trudne do pogodzenia z założeniami całego systemu prawa, składającego się z leżących u jego fundamentów wartości i zasad aksjologicznych.

Zasadniczo w doktrynie oraz w orzecznictwie konstrukcja nadużycia prawa do informacji publicznej pojawia się w kontekście:

1. wykorzystania prawa do informacji w celu zakłócenia funkcjonowania organów administracji (do swoistego pieniactwa z wykorzystaniem prawa do informacji);
2. wykorzystania dla celów gospodarczych, zawodowych lub na potrzeby prowadzenia indywidualnych sporów prawnych;
3. złożenia wielu wniosków w celu uniknięcia wymogów stawianych dla informacji przetworzonych;

4. wykorzystania dla szykanowania osób piastujących funkcje publiczne, do pozyskiwania informacji o tych osobach nie w celu społecznej kontroli, lecz dla prowadzenia sporów osobistych, zaspokojenia prywatnych animozji (vide: wyrok NSA z dnia 7 lipca 2023 r. sygn. III OSK 938/22).

W orzecznictwie sądowo-administracyjnym podkreśla się przy tym, iż mechanizm nadużywania prawa dostępu do informacji publicznej pozostaje w bezpośrednim związku z celami i motywami, które towarzyszą wnioskodawcy przy zgłoszeniu żądania udostępnienia informacji publicznej, a cele te i motywy mają charakter subiektywny i mogą mieć znaczenie przy ocenie sposobu czynienia użytku przez wnioskodawcę z przysługującego mu publicznego prawa podmiotowego dostępu do informacji publicznej. Istotną przeszkodą w diagnozowaniu nadużycia prawa dostępu do informacji publicznej może być zatem nieznanie tych właśnie motywów, jakimi kieruje się podmiot domagający się udzielenia mu informacji publicznej. Jest rzeczą oczywistą, że brak jakichkolwiek podstaw domagania się od takiego podmiotu wyjaśniania powodów, dla których chce on skorzystać z przysługującego mu publicznego prawa podmiotowego. W przypadku prawa dostępu do informacji publicznej ustawodawca wyraźnie tę oczywistość potwierdza stanowiąc w art. 2 ust. 2 ustawy, że od osoby wykonującej prawo do informacji publicznej nie wolno żądać wykazania interesu prawnego lub faktycznego. Skoro jednak dla stwierdzenia nadużycia tego prawa niezbędne jest ustalenie pozorowania realizacji wartości leżących u jego podstaw, to konieczne jest poznanie rzeczywistego celu wystąpienia z wnioskiem o udostępnienie konkretnej informacji publicznej. Ustaleń w tym zakresie można dokonywać w oparciu o ocenę okoliczności faktycznych danej sprawy, w tym treści wniosku o udostępnienie informacji publicznej. Pomocne może być stanowisko żądającego prezentowane w innych pismach i wnioskach kierowanych do podmiotu zobowiązanego. Znaczenie może mieć okoliczność ponawiania wniosków o udzielenie informacji publicznych już udostępnionych wnioskodawcy albo ogólnodostępnych. Wszystkie te okoliczności powinny być przez organ wskazane i ocenione z podaniem argumentacji dlaczego stanowią one podstawę dla przyjęcia przez organ, że podmiot korzystający z publicznego prawa podmiotowego dostępu do informacji publicznej nadużywa tego prawa (podobnie: wyroku NSA z dnia 24 stycznia 2025 r. sygn. III OSK 2889/23). Ewentualne powołanie się na nadużycie prawa do informacji musi być zastrzeżone wyłącznie do przypadków skrajnych, w których wnioskodawca wykazuje się dużą dozą złej woli, a ilość i zakres objętych wnioskami informacji może utrudnić normalne funkcjonowanie i wypełnianie swoich ustawowych kompetencji przez organ administracji publicznej (vide: wyrok NSA z dnia 7 kwietnia 2022 r. sygn. III OSK 4371/21).

W ocenie składu orzekającego Kolegium, w rozpatrywanej sprawie mamy do czynienia z taką sytuacją. Z akt sprawy wynika bowiem, iż ... składa liczne wnioski o dostęp do informacji publicznej tj. w 2023 r. -79 wniosków, w 2024 r. -18 wniosków, w 2025r. – już 48 wniosków. Jest wiadomym składowi orzekającemu Kolegium z urzędu, iż wśród złożonych przez stronę wniosków w samym 2025 r. część dotyczy kwestii, które w istocie nie mają istotnego znaczenia z punktu widzenia interesu publicznego np.: udostępnienie kopii faktur na zakup kawy, herbaty, napojów i słodczy czy też kopii faktur na zakup kwiatów. Przy czym co istotne, część z tych wniosków jest składana cyklicznie lub jest ponawiana. Również przedstawiane przez organ I instancji sytuacje związane z próbą obejścia przez zainteresowanego kwalifikacji wniosków jako informacji przetworzonych poprzez składanie wniosków o udostępnienie analogicznych informacji za różne okresy wskazuje na nadużycie prawa do informacji publicznej. Niewątpliwie działanie wnioskodawcy także przy uwzględnieniu liczebności składanych wniosków ma istotny negatywny wpływ na prawidłowe działanie organu administracji publicznej.

Jak wynika z informacji przekazanych wraz z odwołaniem przez organ I instancji, Janusz Mroczkowski nie jest aktywnym dziennikarzem czy redaktorem w rozumieniu ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (tj. Dz.U. z 2018r, poz. 1914 ze zm.). Okoliczność

ta miałyby znaczenie dla oceny możliwości faktycznego wykorzystania wnioskowanej informacji publicznej dla dobra publicznego. Jak wynika bowiem z art. 7 ust 2 pkt 5 i 6 w/w ustawy, dziennikarzem jest osoba zajmująca się redagowaniem, tworzeniem lub przygotowywaniem materiałów prasowych, pozostająca w stosunku pracy z redakcją albo zajmująca się taką działalnością na rzecz i z upoważnienia redakcji, natomiast redaktorem jest dziennikarz decydujący lub współdecydujący o publikacji materiałów prasowych. Niemniej samo zarejestrowanie tytułu prasowego w rejestrze dzienników i czasopism nie daje podstaw do uznania, iż działalność prasowa jest przez wnioskodawcę prowadzona. Z informacji przekazanych przez organ I instancji wynika natomiast, że zainteresowany prowadzi jedynie profil na jednej z platform mediów społecznościowych. Powyższa okoliczność w istocie nie przesądza o posiadaniu statusu aktywnego dziennikarza, redaktora ani nie uzasadnia powoływania się na szczególną misję dziennikarską.

Z uwagi na ilość i powtarzalność składanych wniosków, których zakres w części wymaga istotnego zaangażowania w zakresie udostępnienia wnioskowanych informacji publicznych oraz brak jakichkolwiek przesłanek obiektywnych wskazujących na wykorzystanie uzyskanych informacji dla dobra publicznego należało uznać, iż działania wnioskodawcy mają charakter nadużycia informacji publicznej.

Na marginesie wskazać należy, iż przedstawienie powodów kwalifikacji określonego zachowania jako nadużycia prawa dostępu do informacji publicznej daje podstawę do zastosowania w takim przypadku formy decyzji administracyjnej. Forma decyzji czyni tym samym również realną kontrolę instancyjną odmowy udostępnienia informacji publicznej w przypadku nadużywania prawa dostępu do takiej informacji, jak i kontrolę sądowoadministracyjną. Dotarcie do motywów, jakimi kierował się organ kwalifikując określone zachowanie jako nadużycie prawa dostępu do informacji publicznej, jest niewątpliwie bardziej realne w przypadku analizy motywów decyzji administracyjnej niż lektury pisma informującego o nieudzieleniu informacji. Z tych powodów w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego ugruntowane stało się stanowisko, zgodnie z którym odmowa udostępnienia informacji publicznej w sytuacji nadużywania przez wnioskodawcę publicznego prawa podmiotowego dostępu do informacji publicznej powinna następować poprzez wydanie decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej (wyroki NSA z dnia: 12 lipca 2024 r., sygn. akt III OSK 2604/23, 26 marca 2024 r., III OSK 1586/22; 22 marca 2024 r., III OSK 320/22; 20 marca 2024 r., III OSK 711/23; 20 lutego 2024 r., III OSK 2916/22; 17 października 2023 r., III OSK 2285/22; 29 września 2023 r., III OSK 5517/21; 24 marca 2023 r., III OSK 7440/21).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak na wstępie.

Decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

Na decyzję służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Olsztynie, ul. Kajki 10/12, 10-547 Olsztyn. Skargę wnosi się w terminie 30 dni od daty doręczenia decyzji. Zgodnie z art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U.2024.935 ze zm.) – zwanej dalej p.p.s.a., skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności,
- 2) oznaczenie organu, którego działania, bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy,
- 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 § 1 p.p.s.a.).

Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.).

W myśl art. 254 § 1 p.p.s.a. wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, o którym mowa w § 1, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego (§2).

podpisano podpisami elektronicznymi

Przewodnicząca - Izabela Oleksy-Piesik

Członkowie: - Krzysztof Grosz

- Rafał Gąsiewski

 Dokument
podpisany przez
Izabela Barbara
Oleksy-Piesik
Data:
2025.12.01
09:27:04 CET

 Dokument
podpisany przez
Krzysztof Grosz
Data:
2025.12.01
10:36:27 CET

 Dokument
podpisany przez
Rafał Gąsiewski
Data:
2025.12.01
08:48:32 CET

Otrzymują:

1.
reprezentowany przez pełnomocnika
adwokata
Kancelaria Adwokacka

2. Burmistrz Białej Piskiej.

Klauzula informacyjna dla petenta/klienta/strony/pełnomocnika

Zgodnie z art. 13 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r. (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Olsztynie informuje, iż:

1) Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest: Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Olsztynie reprezentowane przez Prezesa Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Olsztynie z siedzibą ul. Kajki 10/12, 10-547 Olsztyn.

2) Administrator wyznaczył inspektora ochrony danych, z którym można skontaktować się poprzez email: iod@sko.cso.pl w każdej sprawie dotyczącej przetwarzania danych osobowych.

3) Pani/Pana dane osobowe przetwarzane będą w celu realizacji ustawowych zadań Samorządowego Kolegium Odwoławczego na podstawie: • Art. 6 ust. 1 lit. c ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r. (w związku z realizacją obowiązku prawnego ciążącego na administratorze) • Art. 9 ust. 2 lit. g ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r. (ze względów związanych z ważnym interesem publicznym, na podstawie prawa) • art. 1 oraz art. 2. ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych.

4) Pani/Pana dane osobowe będą przekazywane wyłącznie podmiotom uprawnionym do uzyskania danych osobowych na podstawie przepisów prawa lub zawartych umów (operatorzy pocztowi, usługi IT).

5) Pani/Pana dane osobowe przechowywane będą w czasie określonym przepisami prawa, zgodnie z instrukcją kancelaryjną obowiązującą u Administratora.

6) Posiada Pani/Pan prawo żądania od Administratora dostępu do danych osobowych, prawo do ich sprostowania, usunięcia lub ograniczenia przetwarzania, prawo do wniesienia sprzeciwu wobec przetwarzania, prawo do przenoszenia danych, prawo do cofnięcia zgody w dowolnym momencie, jeżeli przepisy prawa nie stanowią inaczej.

7) Przysługuje Pani/Panu także prawo wniesienia skargi do organu nadzorczego zajmującego się ochroną danych osobowych.

8) Podanie danych osobowych w zakresie wymaganym ustawodawstwem jest obligatoryjne.

9) Pani/Pana dane nie będą przekazywane poza teren Unii Europejskiej.

10) Pani/Pana dane nie będą podlegały zautomatyzowanemu podejmowaniu decyzji oraz profilowaniu.